

ENTERRAMENT DE MN. JOSEP PARÉS I BIGAS

Sant Domènec de Vic, 14-5-2024

Ap 21,1-5a. 6b-7 / Jn 12,23-28

Som en aquest temple per celebrar les exèquies del nostre germà Mn. Josep Parés i Bigas. Ho fem donant gràcies per la seva llarga vida —noranta-tres anys— i pels setanta de ministeri de prevere al servei de l'Església de Vic. Han estat molts els encàrrecs rebuts, que sempre ha exercit amb fidelitat i lliurament generós, i, entre tots aquests, podem assenyalar el camp de la pastoral sanitària o de la salut, ben a prop dels malalts i dels seus familiars. El seu sacerdoci a favor dels germans l'ha configurat com un servidor proper i atent a les necessitats dels altres. El món sanitari el va marcar profundament, amb una donació que comprenia tot el seu dia a dia. Ser a prop dels malats per portar el consol que ve de Déu i essent servidor dels sacraments a favor dels necessitats de la presència de Crist, és accomplir les mateixes paraules del Senyor: *Quan estava malalt, em vau visitar* (Mt 25,36). En l'evangelí hem escolat com Jesús digué als seus deixebles: *El Pare honorarà els qui es facin servidors meus*. Aquesta és la nostra esperança: que el Senyor, a l'hora de la veritat, quan mossèn Josep, que ha estat cridat a la presència de Déu, es presenti davant d'ell, sigui honorat com a servidor seu. Ho ha fet servint aquells de qui el mateix Jesús digué: *Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi* (Mt 25,40). En tota la seva existència, malgrat la feblesa de qualsevol persona humana, Mn. Parés va maldar per ser servidor de Crist per mitjà del ministeri sacerdotal que va rebre després d'escoltar la crida vocacional. Certament, els sacerdots de Crist som els qui hem sentit la vocació a lliurar-nos als germans, fent-ho on l'Església ens ho demana, en aquells llocs i entre aquelles persones que necessiten la presència de Crist per a poder donar sentit a la seva existència, tant en els moments de joia com en els de prova i aflicció. Exercir el ministeri sacerdotal en tots els moments de la història té els seus reptes. Mn. Josep Parés forma part d'una generació de preveres que han viscut uns canvis molt forts en l'Església i en la societat. Des dels anys cinquanta del segle passat fins al primer quart del segle XXI han estat molts els esdeveniments que han demanat una contínua posada al dia en la manera d'exercir el ministeri sacerdotal. La celebració del Concili Vaticà II va significar una altra manera de viure el sacerdoci enmig del món; però també cal assenyalar tot el procés de descristianització que ha anat acompanyant més recentment la seva vida ministerial, procés que afecta profundament molta gent dels nostres pobles i ciutats. Malgrat aquestes dificultats, tant Mn. Parés com tants i tants sacerdots, es van mantenir fidels cercant la millor manera de servir, encara que de vegades el cor es pogués trencar en veure el defalliment en la fe i en la vivència cristiana dels qui tenien encomanats. La certesa de la fidelitat de Déu és la raó més gran de la nostra fidelitat i la nostra esperança que el Senyor no abandona mai el seu poble. Encara que molts s'allunyen de Déu i de la seva Església, ell continua obrint camins perquè tothom pugui trobar la veritat que salva. El que ens esperona a continuar treballant en l'anunci de la Bona Nova en la caritat activa envers els germans és el que afirma el Concili Vaticà II: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb encarnat» (GS, 22). L'Església, i en ella tots i cada un dels seus

membres, té aquesta única missió: fer present Crist, l'esperança viva per a tota la humanitat.

Som encara en el temps pasqual, quan l'Església proclama que el Senyor ha ressuscitat, que el seu sepulcre és buit i que s'ha aparegut a les dones i als deixebles. Aquest esdeveniment ens fa veure que quelcom veritablement nou ha succeït en la història de la humanitat; encara que, com ensenyava Benet XVI, «des del punt de vista de la història del món, la resurrecció de Jesús és la llavor més petita de la història». Qui deixa que aquesta petita llavor arribi al seu cor troba una nova possibilitat de ser home. S'obre al seu davant un nou futur. El seu ésser és transformat per l'Amor. La festa i l'alegria són possibles sempre i sense cap por. Qui creu que Déu ha ressuscitat Jesucrist, és alliberat del pecat i del temor de la mort. El futur d'esperança s'obre al qui té aquesta fe. És la mirada esperançada que es reflectia en la primera lectura, quan l'apòstol Joan ens narrava la revelació que va rebre: *Vaig veure un cel nou i una terra nova*. Aquesta esperança de la novetat quan caminem en un món caduc i fugisser on, massa sovint, vessen llàgrimes els innocents, perquè el mal destrueix i mata; aquesta esperança, dic, ens esperona als creients a sentir la necessitat i l'obligació de lluitar contra el mal i el pecat. La certesa que no caminem vers el fracàs i el no-res, sinó vers la plenitud i la vida eterna, enforteix la nostra esperança.

Hem sentit en la primera lectura del llibre de l'Apocalipsi: *Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls*. Amb aquesta esperança, els cristians anem fent camí per aquest món, sabent que moltes vegades vessarem llàgrimes de dolor, però amb la certesa que el Senyor les eixugarà. Això és el que Mn. Josep Parés ha fet tantes vegades, essent instrument de Déu, donant consol i esperança als qui, en les situacions difícils de la vida, sigui per la malaltia, per la mort o per altres realitats punyents, tenien el cor trencat. Un foc encén un altre foc; una llum, una altra; així també l'esperança que fa niu en un cor pot encendre-la en un altre, quan amb respecte i humilitat ofereix una mà amiga.

El nostre germà ens ha deixat després d'una llarga i intensa vida lliurada a favor dels qui tenia encomanats i dels qui el Senyor posava en el seu camí. Ara ens pertoca a nosaltres pregar per ell amb caritat cristiana. Hem recorregut amb Mn. Josep Parés uns trams de la nostra vida. Ha estat un bon company de camí. L'hem vist fort en molts moments i també feble, sobretot en l'ancianitat i la malaltia. Ell, com tots nosaltres, igualment necessitava la fraternitat, l'escolta, la proximitat —qui no ho necessita?—. En el moment de la mort i de les seves exèquies, nosaltres, piadosament, preguem per ell, sabent que és el millor que podem fer, perquè el Senyor amb la seva clemència l'aculli al seu costat i el faci partícip de la vida eterna, aquella on, com hem llegit en l'Apocalipsi, *no existirà mai més la mort, ni dol, ni crits, ni penes*.

Santa Maria, Mare de Déu, ha acompanyat en tota la seva existència Mn. Josep Parés i Bigas. En aquest sentit, vull assenyalar la seva tasca com a consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes. Tinc present el seu servei entre els malalts i ancians en el pelegrinatge diocesà al santuari pirinenc; en concret, en el moment de la pregària del matí, tot despertant els qui eren a l'*Accueil*. Maria ha estat per a ell la facilitadora per a

anar a Jesús. Recordo que, quan el visitava a la seva habitació de la Casa Sacerdotal, el trobava de vegades amb el rosari a les mans, resant la pregària dels pobres. Ell m'ensenyava un full que havia recollit a Lleida i que l'ajudava a desgranar els comptes del sant rosari posant la mirada en els misteris de la vida del Senyor. A Maria, Reina i Mare, li encomanem el seu fill, Mn. Parés, perquè l'assisteixi en aquesta hora de la mort i el dugui de la seva mà a la presència de Jesús, l'Alfa i l'Omega, el principi i la fi del món i de la història, en qui ell sempre cregué, en qui esperà i a qui estimà. Així sigui.